

Май 2010
May 2010

СОУ "Св. Паисий Хилендарски"

Ден на Победата или Ден на Европа?

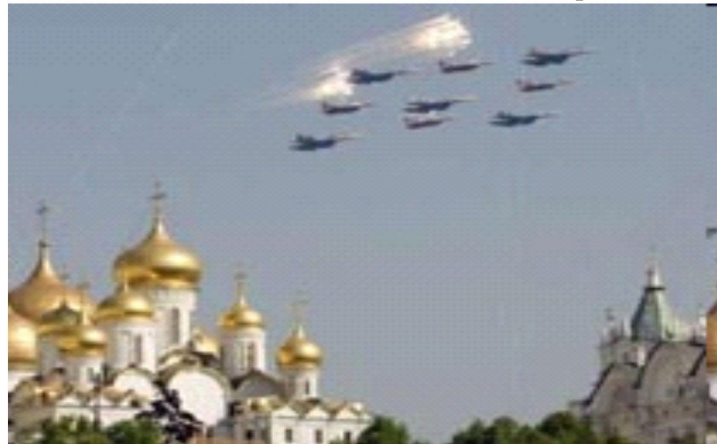
День Победы

Нет праздника дороже, чем День Победы. Каждая весна возвращает всех людей мира в тот незабываемый и долгожданный день 9-ого мая 1945 года.

В этот день, когда деревья одеваются в первую зелень и распускаются первые цветы весны, люди всего мира идут к памятникам и обелискам. Они несут цветы высеченным из камня танкистам и пехотинцам, летчикам и артиллеристам, морякам и партизанам. Кажется, что все цветы земли лежат в тот день у подножия памятников тем, кто ценой жизни сохранил для нас мир и счастье.

Особенно многолюдно в Праздник Победы в Москве у могилы Неизвестного солдата. Это памятник всем, кто пал на полях сражений.

Сюда пришли те, кто дожил до этого счастливого дня, пройдя трудные дороги войны. Они остались совсем мало, но надели ордена и медали и встречаются там с фронтовыми друзьями. По традиции они собираются в сквере у Большого театра. И в других городах и селах фронтовики собираются вместе. В 19 часов по всей России наступает Минута молчания. Замолкают все радиостанции страны и русский народ склоняет голову перед светлой памятью погибших в борьбе за свободу и независимость Родины.

Вечером над праздничной Москвой и над городами-героями Киев, Одесса, Брест, ...- гремит праздничный салют, как в тот исторический вечер 9-ого мая 1945 года в День Победы.

Европа чества своето единство и мира, Москва почита победата над хитлерофашизма

Денят, бележещ края на Втората световна война в Европа, е един от малкото обединяващи фактори между Москва и Брюксел

Днес Русия отбелязва 65-тата годишнина от Деня на победата, а от 1985 г. Европа освен края на Втората световна война, чества и годишнината от прочитането на "Декларацията на Шуман", която бележи началото на обединението на следвоенна Европа и полагането на основите на европейската интеграция.

9 май 1945 година бележи победния завършек на наричаната от руснаците Велика Отечествена война, в която тогавашните Съвети губят 27 млн. души от населението си. С капитулацията на фашистка Германия войната приключва в Европа и милиони мирни жители на Стария континент, пострадали от нашествието на "кафявата чума", връщат свободата си. Общите загуби в най-тежкия военен конфликт в историята на човечеството се оценяват на над 50 милиона души, повечето от които в разцвета на жизнените си сили. Войната разорява световната икономика и връща обществено-икономическото развитие десетилетия назад. Годишнината от края се отбелязва от всички държави от антихитлеристката коалиция и в англоезичните документи се нарича Victory in Europe Day (често писан като акроним V-E Day или VE Day).

"Световният мир не може да бъде запазен без творчески усилия, съответстващи на опасностите, които го заплашват."

Робер Шуман

Денят на Европа без Деня на Победата не е възможен. Към края на войната Европа се обединява и консолидира срещу фашизма и тази консолидация продължава и след войната. Европа е разрушена не само физически, разрушена е нейната икономика, разрушена е вярата на хората в бъдещето, и политиците, съветвани от икономистите осъзнават, че ако искат просперитет, мир и благоденствие в Европа трябва да преодолееят съперничество между европейските страни, наследени от предишни периоди. Ето защо на 9 май 1950 г. Робер Шуман, министър на външните работи на Франция, представя своята декларация пред международната преса в Париж. Той я прочита и призовава Франция, Германия и другите европейски страни да обединят производството си на въглища и стомана като "първа стъпка към Европейска федерация". "Световният мир не може да бъде запазен без творчески усилия, съответстващи на опасностите, които го заплашват." Днес тези думи на Шуман се считат за първата стъпка към обединяване на европейските усилия в инициатива, която сега е прераснала в Европейския съюз

Благ мехлем

Фронтак от Втората световна война е чичото на моята баба Анасти Кючуков. Той е родом от с. Странджево и заедно с други мъже от околията е мобилизиран. Заминали земляците да се бият по бойните полета на Сърбия.

Прачичо бил войник-картечар. Участвал във втората фаза на Отечествената война. За първи път влезнали в окопите през декември. Било страшен студ, но артилерията атакувала врага. Дълго време продължила стрелбата, жив човек не останал. Но така само изглеждало, защото германците направили засада били скрити в къщите. Започнали да хвърчат неочаквани снаряди. Много от нашите войници паднали убити или били тежко ранени. Между тях бил и моят пращичо. Раната му била толкова дълбока, че се виждала костта. За него войната свършила по рано върнали го в родното му село. Тогава майка му моята прапрабаба Бориска, започнала да го лекува както тя си знае с мехлем. Приготвяла го от дъвка, чист пчелен восък и олио казвала му "благ", защото лекувал всички рани.

Докато пращичо живеел на село често го канили в околните училища, за да разказва за вражеския снаряд, страшната рана и чудотворния мехлем на майка си.

На ревера си винаги с гордост окичвал ордена за храброст.

Елена Георгиева 6 клас

/По разказа на Елена
Гогова/

Някъде далеч

Пращядо ми Димитър Кочанов е участвал във Втората световна война. Заедно със своите братя и другари познал много тежки дни на фронта. Не стигал хлябът, но те се справяли с глада, нямало вода в манерките, но те надвивали жаждата, болка от раните пронизвала телата им, но те били смели и стискали зъби. Това е войната кръв, глад, жажда... и другари, които понякога трябва да оставиш завинаги някъде далеч. Пращядо много години след войната чувал насън гърма на пушките, картечните и бомбите. Оглушителен шум, сеещ смърт. Единственото спасение били окопите, там се криели при атака.

Когато на фронта всичко било спокойно, войниците пишели писма до своите майки и любими.

Свършила войната. Много майки се събрали на гарата в Стара Загора да чакат влака от фронта. В него били синовете им. И до днес има жени, които помнят как моята правуйна пита всеки войник, слизащ от влака: "Не видяхте ли моя син Гроздан от с. Малево?", но никой не отговорил на въпроса ѝ. От Стара Загора до Малево все питала, разпитвала, леела сълзи, викала името на детето си но нищо. До смъртта си правуйна чакала вуйчо Гроздан да се върне.

Пращядо Димитър се върнал жив и здрав у дома. В центъра на с. Малево фронтоваците издигат паметник за загиналите за славата на Майка България.

Светлана Кочанова 5 "В" клас
/По разказа на Стоян Кочанов/

Истории, разказани и преразказани, но истински като спомен.

Капсулираният куршум

Във Втората световна война е участвал като доброволец моят пращядо Александър Григоров от с. Подкрепа. Дълъг бил неговият път до фронтовата линия от Хасково през Пловдив до София, оттам за Сърбия, чакдо Унгария.

В битка край езерото Балатон пращядо е пронизан с куршум в черния дроб. В безсъзнание той е носен на гръб от своя съседянин Иван Демирев. Когато битката затихва, другарите му правят носилка и успяват жив да го принесат до най-близкия лазарет. След седмица го транспортирали до Военна болница, където му правят сложна операция. Лекарят преценил, че куршумът е заседнал на лошо място и е рисковано да се извади. След дълго лечение и местене от една болница в друга, пращядо се завърнал в с. Подкрепа с капсулиран в черния дроб куршум.

Така живя и работи до 78 г. Пращядо Александър има два златни медала за проявена храброст във войната.

Габриела Стефанова 5 В
/По разказа на Йордан
Александров/

Фронтоташка песен

Моят пращядо Грозю Тенев от с. Орлово е участвал във Втората световна война. Той разказвал на децата си как на фронта пред него минават вражеските куршуми, кога единственото спасение за човека е пушката, какво е да затвориш очите на приятел и къде се разминават доброто и злото по време на война.

Войната тя е безмилостна и жестока. Това знаел моят дядо. Често пъти, когато гледал филми за войната, плачел. Често повтарял и това, че не пожелава на никого, дори на най-големия си враг да види що е война. Много приятели на дядо са останали по полетата на Сърбия и Унгария жертви на човешкото безумие. Той помнел имената им и ги споменавал в разказите си за фронта.

Останали живи малко дядови земляци. Прибрали се в България с влак. Когато пътували към Родината и наближили границата, те се огледали всички били брадясали, опушени, окъсани, а някои и ранени. Но душата им се радвала, затова си измислили песен:

Почернели, почернели,
почернели, погрознали
дали ще ни познайте
и вкъщи приберете...

К о г а т о пристигнали на гарата, там били всичките им близки. Посрещнали ги като герои. Прегръщали ги, плачели от радост с благодарност към Бог, че ги е запазил живи. Имало и други посрещачи такива, които нямало кого да прегърнат и разцелуват. Другият ми пращядо Руси Кумов е убит в Сърбия на фронта. Дядо е останал сирак на 4 години. Гордея се с моите пращядовци. Те са истински българи, защитили името на България по бойните полета.

Илиана Ангелова 5 В клас

/По разказа на Илка
Кирчева/

Ордените на працядо

Моят працядо Добри Тенев е бил фронтовак от Втората световна война. За неговия войнишки живот ми разказа баба Иванка Добрева. Працядо е бил на 21 години, когато 44 човека от техния полк в Ивайловград са извозени с камиони до Белград /Сърбия/. През януари 1945 г. двайсет дни са вървели пеш от Белград до град Нагитат в Унгария. Военните действия са се водели край река Драва. Около 3 месеца войската останала там. Условиата били нечовешки почти без храна и вода, на открито в сняг и студ. На два пъти са изсвистявали куршуми покрай ушите на працядо. На третия път снарядът е паднал до него, в землянката. Всичко се разтресло, а працядо бил засипан с пръст.

Само 4 човека от техния полк се върнали живи. Аз често разглеждах неговите ордени, давани му през годините като награда.

Когато працядо Добри си отиде от този свят преди година, баба му ги сложи, погребва го с тях. Тя знае, че изпълнилите своя най-свят и свещен дълг дълга към Отечеството, имат право да се гордеят с бойните си отличия, когато Господ ги повика.

Десислава Делчева 5 В
/ По разказа на Иванка Добрева/

Минохвъргачката

Това се случило в град Сегед, Унгария, през 1944 г. Група от дванадесет войници четирима българи и осем руснаци извършили подвиг и завинаги останали в историята с героизма си. Между тях бил и моят дядо Лозю от с. Клокотница.

Групичката стреляла с минохвъргачка. За да се стреля втори път с това оръжие, трябва да се изчака да поизстине, но битката била в разгара си, врагът заемал позиция напред, нямало време за чакане. Затова дядовите другари не изчакали, с риск за живота си продължили да стрелят. Оръдието прегряло и избухнало. Всички от групата загинали. Останал жив само моят дядо Лозю. Непоносима болка разкъсвала цялото му тяло. Един шрапнел се забил в крака му. Раната била дълбока и дълга около 4-5 сантиметра. Когато атаката свършила, няколко войници закарали дядо до полевата болница. Докторите му казвали, че случаят е безнадежден налагало се да отрежат крака. Тогава един български лекар се наел да оперира крака. Дядо имал късмет, всичко било благополучно, но кракът му останал 8 сантиметра по-къс от другия.

Кристияна Стоянова 5 Б клас

Кръст за храброст

Дядо Атанас Петков бил съсед на моята баба. Той е роден в с. Силен. Там е разказвал на внука си наско за участието си във Втората световна война. Било през есента на 1944 г. Той и още няколко войници от съседните села чакали да ги уволнят, но ги задържали за неопределено време. Изпратили ги на фронта. Като минали Дунава, отишли в Унгария. Тук останали на лагер докато се вдигне снега. Напролет германците минали Драва и техният полк го изпратили да ги връщат обратно. Големи боеве настанали и врагът започнал да губи позиции. Някои от поделенията ги гонели до Алпите.

Свършила войната и всички фронтоваци се върнали живи и здрави по родните си села.

На следващата пролет се събрали на "Бакаджика" за да изградят чешма от извора там. Нарекли я фронтовашката чешма. Водите ѝ и до днес преливат в душите на загиналите, останали завинаги далеч по чуждите полета. Поставили и бронзов кръст за храброст да се знае за героите. На войнишката задущница тук се събирали фронтоваци от целия район, за да потънат в спомени за едно време, когато кръстът за храброст има цената на няколко човешки съдби.

Сега, половин век по-късно, до надписа на чешмата стои каменен кръст за храброст. Защо???

Елена Димитрова
/по запис на Атанас Петков младши/

Случки в тила

По време на Втората световна война вражески английски самолети бомбардират София. Нашата отбрана успява да сваля един от тях. Працядо ми Кольо Кунев от с. Леново, Пловдивско, помага на ранените, които били скрити в подземията.

Дядо ми Вангел киряков пък бил доброволец в Карлово, когато били бомбардирани поделенията в Марно поле. Не заминал за фронта поради заболяване. Върнал се на село и оглавил въоразената охрана в случай на нападение. Интересна е историята на дядо Димо Кирев от с. Вългарово. Той бил изпратен в Гърция да изземва жито за германския фронт. Там с още един българин от с. Б о л я р о в о предупреждавали хората да скрият житото си, за да не бъде конфискувано за немската армия, която по това време нападнала Русия.

За тази дейност дядо бил включен в "черна рота". Тя се състояла от 200 души, наказани да копаят камъни. Един от войниците, въпреки тройната охрана, запалил склад с гориво, което било приготвено за немската армия. Така дядо и още 7 човека били осъдени на разстрел, но руската армия ги освободила на 7-ми септември 1944 г.

Мария Кирякова 5 Б клас
/По разказа на Йордан Киряков/

Из бележника на журналиста...

Двамата с Иван сме пред операторския пулт на училищното радио и сме готови да стартираме поредното радиопредаване. Денят е 12 април Ден на космонавтиката. И точно преди сигнала за включване в стаята тихо влиза някой. Класната ни съобщава, че сме спечелили първа награда в националния конкурс „Съзидатели на дружбата“ и ще летим за Москва. Новината така ни шокира, че даже не си спомняме каква беше реакцията ни. После разбрахме, че май е била никаква...

Заминахме за София да получим наградата. Тържеството беше вълнуващо, но ние сякаш още не осъзнавахме какво ни очаква. А да си признаем и много не ни се вярваше, че мечтата ни да посетим руската столица Москва ще се сбъдне толкова скоро.

Колко неща знаем за този град, колко забележителности познаваме! Толкова въпроси ни вълнуват! Чувствата са смесени - радост, щастие и гордост, че точно нас са избрали, притеснение и страх от предстоящото летене и неизвестното.

Учебната година свърши и ние започваме подготовка за пътуването. Последна среща и насърчение от госпожата и излитаме. Денят е 20 юли. Срещаме се в офиса на Национално движение русофили. Освен нас ще летят и още две момичета .

Вече сме на летището в София. Изпращат ни и всички ни пожелават приятно пътуване. Дали това не е сън? Ах, това летене май ни притеснява всички, но нали сме големи, опитваме се да изглеждаме спокойни. После затягаме коланите и излитаме. Аз седя до прозореца. Поглеждам навън. Гледката е неповторима. Слъцето залязва и позлатява всичко по пътя си. Даже облаците са златни. Поглеждам към Иван. Той вече е извадил фотоапарата и е запечатал тази красота. И двамата сме категорични , че тези снимки ще стоят на десктопа на компютрите ни. А изненадите несвършват...

Стюардесата ни подканва да затегнем колоните. Съобщава ни, че ще ни приеме летище Внуково и температурата навън е 17 градуса.

Пилотът умело приземява самолета. Всички започват да аплодират. Разбираме, че това е традиция при всеки полет и се присъединяваме към аплодиращите. Колко неща научихме по време на полета как да реагираме при злополука, къде се намират кислородните апарати, защо няма 13 ред и 13 номер в самолетите...

Минаваме паспортна проверка и получаваме багажа си. Посрещането е радушно. Любезните домакини са се погрижили за всички. Отвеждат ни в хотел „Славянка“ . Решаваме, че всички момичета ще се настаним в една стая. Иван ще е сам. Странно, познаваме се само от няколко часа, а вече се чувстваме толкова близки. Нямаме търпение да настъпи утрото, за да почувстваме ритъма на този 900-годишен град.

Ставаме рано и излизаме от хотела. Припомняме си думата „столица“ и веднага осъзнаваме семантиката и. Москва наистина има сто лица. Тук всеки може да намери себе си не са заличени следите от съветското минало, но те добре съжителстват с устремите към успеха капиталисти и руските интелектуалци... Толкова хора срещаме по пътя си! И всеки бърза, стиснал в ръката си поредния брой на любимия вестник или книга. Тук разстоянията са големи и съвсем нормално е да срещнеш в метрото или в друго превозно средство четящи правостоящи хора. Хваща ни срам - откога в България не сме виждали подобно нещо? Спирките на метрото приличат на дворци. Тук е уютно и приятно. Научаваме, че моторите се движат на всеки две минути. А и как иначе? Дванадесет милиона московчани и туристи очакват да пристигнат навреме закъдето са тръгнали. Булевардите са широки с четири платна в посока. Правят ни впечатлиние колите, които се движат по улиците. Най-

често се забелязват Toyota Land Cruiser V8 и изобщо Toyota, Range Rover Sport, Land Rover Discovery. КаЯните не ги броим:Р Бентли също не са рядкост.

Озоваваме се пред храма на Христа Спасителя, един от символите на Москва. После посещаваме Новодевичия манастир и „Поклонная гора“ с мемориалните комплекси. Изкачваме се на Воробьевы горы и пред нас се откриват новите корпуси на Московския университет. Спомняме си, че той носи името на Ломоносов. Посещаваме и моста на Багратион, а след това и градчето на посолствата. Завръщайки се, забелязваме новостроящите се високи жилищни сгради в новите квартали на столицата.

И изведнъж дъхът ни спира... Пред нас е архитектурно-художествения ансамбъл Кремъл и Червения площад.. Животът е концентриран във вътрешността на Кремъл. Тук освен президента се намира правителството на Русия и всички министерства. Делови и културен живот кипи наоколо. Руски и чужди компании разкриват тук офиси,а музеите, галериите и театрите не магат да поберат туристите.

Заставаме пред Спаската кула и затаяваме дъх. Толкова малки и незначителни изглеждаме... Кремълският часовник отброява дванадесет удара. И изведнъж дочуваме камбанен звън. Той достига до нас от всички краища на площада. Бързаме да влезем през портата, за да видим Благовещенския храм, Успенския събор, Спаско-Андровниковия манастир, Смоленския събор и т. н.

ПИСЬМА О ВОЙНЕ, ПИСЬМА С ВОЙНЫ...

Немало документальных свидетельств оставила нам война. Среди них особое место занимают письма. В них - личные судьбы людей, их взгляды и чувства, горести и радости, их отношение к событиям. Они возвращают нас к самой ожесточенной в мировой истории битве, когда на полях сражений, от Баренцева до Черного моря, решалась судьба не только Советского Союза, но и всего человечества. 1418 дней шла война. От Бреста - до Ленинграда, Москвы, Кавказа и Волги. От Сталинграда - до Берлина. Письма запечатлели трагедию народа и его стойкость, горечь утрат и радость побед. Спустя десятилетия они вновь и вновь рассказывают нам о Великой Отечественной. Письма о войне, письма с войны...

Письмо к товарищу

„Товарищ! Сейчас нам прочитали приказ: с рассветом бой. Семь часов осталось до рассвета. Теперь ночь, дальнейшее мерцание звезд и тишина; смолк артиллерийский гром, забылся коротким сном сосед, что-то шепчет связист... Есть такие минуты особенной тишины, их никогда не забыть!...

Товарищ! Очень хочется жить. Жить, дышать, ходить по земле, видеть небо над головой. Но не всякой жизнью хочу я жить, не на всякую жизнь согласен.

Товарищ! Два часа осталось до рассвета. Давай помечтаем. Я гляжу сквозь ночь глазами человека, которому близостью боя и смерти дано далеко видеть. Через многие ночи, дни, месяцы гляжу я вперед, и там, за горами горя, вижу нашу победу. Мы добудем ее! Через потоки крови, через муки и страдания, через зрясь и ужас войны мы придем к ней. К полной и окончательной победе над врагом! Мы ее выстрадали, мы ее завоеуем.

...И когда свалится в могилу последний фашист и когда смолкнет последний залп гаубиц, как дурной сон развеется коричневый кошмар и наступит тишина, величественная, прочная тишина победы. И мы услышим не только как шумит ветвями веселый лес, мы услышим, как облегченно, радостно вздохнет весь мир, все человечество. Нас втретит торжественная тишина. А потом задымят восстановленные заводы, заурлит жизнь... Замечательная жизнь! Жизнь на свободной земле, в братстве со всеми народами.

За такую жизнь и умереть не много. Это не смерть, а бессмертие.

Октябрь 1941 года
Борис Горбатов

Нас было 12...

„Нас было 12 послано на Минское шоссе преградить путь противнику, особенно танкам. И мы стойко держались. И вот уже нас осталось трое: Коля, Володя и я, Александр. Но враги без пощады лезут. И вот еще пал один Володя из Москвы. Но мы будем стоять, пока хватит духа, но не пропустим до подхода своих... И вот я остался один, раненый в голову и руку. И танки прибавили счет. Но, может, кто найдет когда-нибудь мою записку и вспомнят героев. Я из Фрунзе, русский. Родных нет. До свиданья, дорогие друзья.”

Ваш Александр Виноградов

Это письмо было найдено на поле боя через 15 лет после войны.

Письма, прорвавшиеся сквозь огонь...

Юрий Рождественский -13 лет, школьник из Ленинграда пишет отцу.

4-ого сентября 1941 года

„Здравствуй, папа! Только что была сильная стрельба из зениток. Когда начинается стрельба, приходится уходить от осколков. Но сейчас я сижу на крыше: стрельбы больше нет. Однако тишина обманчива. Где-то глухо строчит пулемет. Мама с бабушкой сейчас внизу, все на своих постах... Кончаю, надо обойти чардак. До свидания!”

20-ого сентября

„...Жутко и грустно видеть те места, которые я знал с раннего детства, разрушенными фашистскими бомбами и снарядами. Сейчас уже вечер, восьмой час, сегодня плохой день-дождь идет и потому не было тревог. Думаю сегодня будем спать дома/обычно спим в бомбоубежище, так как во время тревоги бабушка медленно спускается!”

2-ого января 1942 года

„Здравствуй, папа! Сегодня я получил от тебя два письма: одно на мое имя, другое на мамино. Одно дошло до адресата, другое опоздало на несколько дней... У нас большое несчастье. В ночь с 29 на 30 декабря, умерла мама на почве истощения. За меня ты не беспокойся. Я крепок духом, тяжела потеря, но слезами и истерикой делу не поможешь. Я все перенесу. Ни смерть бабушки и матери, ни голод, ни налеты с воздуха не смогут сломить нашу волю. Я уверен, что мы увидимся и проживем новой, счастливой жизни.”

Жорик

В марте 1942 года Юра пропал без вести. Он ушел из дома и не вернулся. Во фронтовом городе такие случаи бывали нередко: люди погибали от бомбежек, от обстрелов, падали на улице от слабости.

Сергей Байбара**22 июня**

Дыма черная десница
 Распростерлась над землей,
 На полях горит пшеница,
 Разъярив июньский зной,
 Суетливо птицы кружат
 Над расстрелянным селом,
 Будто панихиду служат,
 На восход крестясь крылом,

Едкий дух застывшей боли,
 Сон кошмарный, - нынче быть,
 Жаждет свежей русской крови
 Змей стальной, утюжа пыль,

Сбиты главы у собора,
 В грозном, приторном чаду
 Древний Спас взирает скорбно
 На тевтонскую орду,

Страшной карой за безверье
 Русским новая война,
 Выпить чашу искупленья,
 У которой нету дна,

Гарью горизонт замаран,
 До победы путь далек,
 Сатанинская армада,
 Выполнять вельенье ада
 Марширует на восток.

Юрий Шмидт**Май сорок пятого**

Май сорок пятого. Победа.
 Усталость. Тяжесть рук и ног.
 Ее так ждали наши деды,
 Прошел уже немалый срок.

Четыре года перестрелок,
 Бомбежек, яростных атак.
 Тупая боль сковала тело.
 Все! Сдался вражеский Рейхстаг!

Ценою миллионов жизней,
 Сгоревших сел и городов,
 Повергнута чума фашизма.
 Ценой могил, ценой крестов.

Самуил Маршак**Я прохожу по улицам твоим**

Я прохожу по улицам твоим.
 Где каждый камень памятник героям.
 Вот на фасаде надпись:
 «Отстоим!»
 А сверху «р» добавлено:
 «Отстроим!»

В руках держали папиросы,
 Уже не в силах прикурить.
 Сидят солдаты и матросы,
 Сумевшие тогда дожить.

ВЛАДИМИР ВЫСОЦКИЙ**Братские могилы**

На братских могилах не ставят крестов,
 И вдовы на них на рыдают, -
 К ним кто-то приносит букеты цветов,
 И Вечный огонь зажигают.

Здесь раньше вставала земля на дыбы,
 А нынче - гранитные плиты.
 Здесь нет ни одной персональной судьбы -
 Все судьбы в единую слиты.

А в Вечном огне - видишь вспыхнувший танк,
 Горящие русские хаты,
 Горящий Смоленск и горящий рейхстаг,
 Горящее сердце солдата.

У братских могил нет заплаканных вдов -
 Сюда ходят люди покрепче,
 На братских могилах не ставят крестов...
 Но разве от этого легче?!

Дмитрий Румата**Уходят дети на войну...**

Жалко хлеба, в полях
 Всё пожаром сожгло!
 И ушли сыновья,
 Опустело село!

И ушли сыновья
 За победу стоять,
 И сама не своя
 Дождивается мать!

И сама не своя
 Ждёт любовь у окна!
 Опустела земля,
 Всё забрала война!

Опустела земля,
 Обеднела зерном,
 Принимает в себя
 Поколение-звено!

Принимает в себя
 Сыновей и мужей!
 От агоний огня
 Стало душно душе!

От агоний огня
 Сыновьям не страдать!
 Мне б сейчас на коня!
 Убивается мать!

Мне б сейчас на коня!
 В жаркий бой налететь!
 Чтобы вражья броня
 Не давила детей!

Чтобы вражья броня
 Рассыпалась как прах,
 И смотря на меня,
 Позабыли бы страх.

И смотря на меня,
 Проще было б вдвойне
 Им врага прогонять,
 И не сгинуть в войне!

Темная ночь

Темная ночь, только пули свистят по степи,
Только ветер гудит в проводах, тускло звезды мерцают.

В темную ночь ты, любимая, знаю, не спишь,
И у детской кровати тайком ты слезу утираешь.

Как я люблю глубину твоих ласковых глаз,
Как я хочу к ним прижаться сейчас губами!
Темная ночь разделяет, любимая, нас,
И тревожная, черная степь пролегла между нами.

Верю в тебя, в дорогую подругу мою,
Эта вера от пули меня темной ночью хранила...

Радостно мне, я спокоен в смертельном бою,
Знаю встретишь с любовью меня, что б со мной ни случилось.

Смерть не страшна, с ней не раз мы встречались в степи.
Вот и сейчас надо мною она кружится.
Ты меня ждешь и у детской кровати не спишь,
И поэтому знаю: со мной ничего не случится!

На безымянной высоте

Дымилась роща под горою,
И вместе с ней горел закат,
Нас оставалось только двое
Из восемнадцати ребят.
Как много их, друзей хороших,
Лежать осталось в темноте
У незнакомого поселка,
На безымянной высоте.

Светилась, падая, ракета,
Как догоревшая звезда.
Кто хоть однажды видел это,
Тот не забудет никогда.
Он не забудет, не забудет

Атаки яростные те
У незнакомого поселка,
На безымянной высоте.

Над нами "мессеры" кружили,
И было видно словно днем,
Но только крепче мы дружили
Под перекрестным артогнем.
И как бы трудно ни бывало,
Ты верен был своей мечте
У незнакомого поселка,
На безымянной высоте.

Мне часто снятся все ребята,
Друзья моих военных дней.
Землянка наша в три наката,
Сосна сгоревшая над ней.
Как будто вновь я вместе с ними
Стою на огненной черте
У незнакомого поселка,
На безымянной высоте.

Смуглянка

Как-то летом на рассвете
Заглянул в соседний сад.
Там смуглянка-молдаванка
Собирает виноград.
Я краснею, я бледнею,
Захотелось вдруг сказать:
Станем над рекою
Зорьки летние встречать!

Припев:
Раскудрявый клен зеленый, лист резной,
Я влюбленный и смущенный пред тобой.
Клен зеленый, да клен кудрявый,
Да раскудрявый, резной!

А смуглянка-молдаванка
Отвечала парню в лад:
- Партизанский, молдаванский
Собираем мы отряд.
Нынче рано партизаны
Дом покинули родной.
Ждет тебя дорога
К партизанам в лес густой.

Припев.

А смуглянка-молдаванка

По тропинке в лес ушла.
В том обиду я увидел,
Что с собой не позвала.
О смуглянке-молдаванке
Часто думал по ночам...
Вскоре вновь смуглянку
Я в отряде повстречал.

Припев:

До свиданья, города хаты

До свиданья, города и хаты,
Нас дорога дальняя зовет,
Молодые, смелые ребята,
На заре уходим мы в поход.

На заре, девочки, выходите
Комсомольский провожать отряд
Вы без нас, девочки, не грустите -
Мы с победой придем назад!

Грозной силой на земле и в море
Встретим мы непрошенных гостей.
И фашистской кровожадной своре
Не собрать вовек своих костей.

Мы развеем вражеские тучи,
Разметим преграды на пути
И врагу от смерти неминучей,
От своей могилы - не уйти!

Наступил великий час расплаты
Нам вручил оружие народ -
До свиданья, города и хаты,
На заре уходим мы в поход!

Продължава от стр. 4

Едва ли има човек, посетил Кремъл, който да може да изброи всички църкви, в които е бил, но убедени сме в това, че всеки е запленил от красотата, блясъка и чистотата им.

Отбиваме в Оръжейната палата, в която се съхраняват всички оръжия, оръдия и боеприпаси, които е използвала руската армия в боевете. И независимо от факта, че сме повече момичета, екскурзоводката трудно успява да ни изведе от музея.

Отбиваме се в костницата на Архангелския храм, където са запазени костите на великите руски князе. Разхождаме се по Сенадския площад и разглеждаме Арсенала, съвременник на Петър Велики, посещаваме Дворцовия площад и резиденцията на руските царе и императори. Снимаме се пред всяка от забележителностите, но Царят- Пушка и Царят- Камбана Ни паразяват с размерите си и изкусното си изпълнение,

а пред камбанарията на Иван Грозни ни побиват тръпки. Сякаш се връщаме назад във времето..

Следващите дни прекарваме в Третяковската галерия, цирка, където се наслаждаваме на изпълненията на виртуозните акробати, жонгльори и дресьори, а клоуните не ни дават и миг почивка. Смяхме се до насита!! Разходката по Москва река ни разкри красотата на нощната столица, а парковете и градинките ни се сториха нереални. Тук хората си устройват семейни пикници или просто откъсват след напрегнатия ден. По дърветата подскачат катерички, а в клоните и по моравата пеят птички. Водните каскади и шадраваните нямат брой и в стремежа си да се снимаме навсякъде опитахме температурата на водата в тях.

Впечатленията ни се допълниха и от посещенията ни в ресторанти, сладкарници и кафенета. Но за съжаление, определеното време отлетя бързо...Преди да усетим носталгия по родината трябваше да поемем пътя обратно към България.

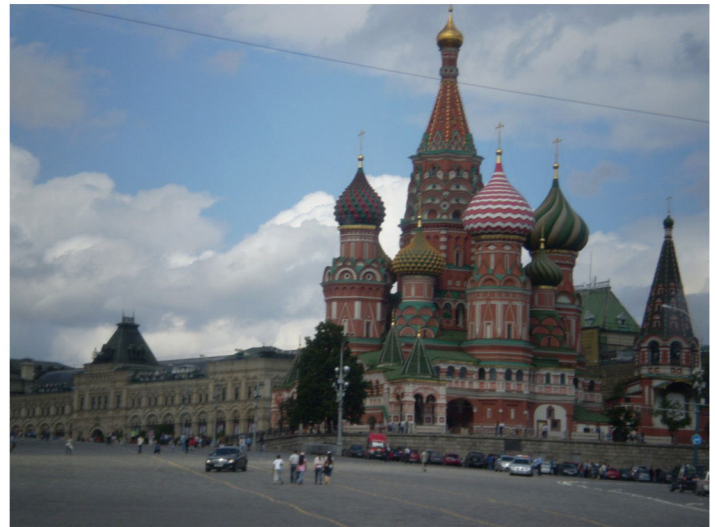
Благодарим на Руския фонд на мира, който спонсорира

Благодарим на Руския фонд на мира, който спонсорира пътуването ни и помогна да осъществим мечтата си. А повярвайте ни, Москва наистина има какво да покаже на своите гости и си заслужава всичко да бъде видяно и съпреживяно...

**Ганиме Такиева
и Иван Иванов 11 клас**

Ночна жизнь

Москва славится своей ночной жизнью. В Москве расположено много различных ночных заведений клубов, баров, варьете и т. п. Основные клубы и рестораны концентрируются внутри Бульварного кольца, вдоль Тверской улицы, в районе Остоженки, Нового Арбата, Кутузовского проспекта и др.

Москва - КОСМОПОЛИТНЫЙ ГОРОД

Москва́ столица Российской Федерации, город федерального значения, административный центр Центрального федерального округа и Московской области (в состав которой не входит).

Крупнейший по численности населения город России и Европы центр Московской городской агломерации.¹ Также входит в десятку крупнейших городов мира.

Москва относится к глобальным городам, оказывая большое влияние на мир. Этому способствует высокий экономический потенциал города, его население.

Москва важнейший транспортный узел, а также политический, экономический, культурный и научный центр страны. Город обслуживают 6 аэропортов. В Москве 9 железнодорожных вокзалов, 3 речных порта (имеется речное сообщение с морями бассейнов Атлантического и Северного Ледовитого океанов). С 1935 года в столице работает метрополитен.

Редакционна колегия: Иван, Ганиме - 11 клас, Христиана, Моника - 8 клас, Елена - 6 клас, Светлана, Илиана, Габриела, Десислава, Кристияна и Мария - 5 клас от клуб "Журналист" при СОУ "Св. Паисий Хилендарски" - гр. Хасково